

[Weikop.]

som sagt dette for at vise, at man skal være noget varsom med at bedømme tingene og slutte ud fra ganske enkelte udtalelser.

Alle disse tal viser efter min mening, at hvis der er tale om en produktionsnedgang, er der helt andre årsager dertil end frigørelsen af importen. Vi kan tage f. eks. skotøjsindustrien, hvor der, hvad man kan læse sig til, har været en produktionsnedgang på 16 pct. Der har ikke været fri import af skotøj. Der er indført for 1,1 mill. kr. i 11 måneder, altså for 100 000 kr. om måneden. Det har ikke været det, der har kunnet bevirke, at der blev nedgang i produktionen — altså er det ganske andre ting, der har spillet ind.

Med hensyn til tekstilproduktionen vil jeg gerne tilføje, at man ikke må glemme, at i 1952 er damekonfektionsindustriens produktion steget 30 pct. og herrekonfektionsindustriens produktion 12 pct., således at der ikke har været produktionsnedgang på alle områder.

Den måde, hvorpå importen er frigivet, om jeg så må sige, etapevis, synes jeg har været fornuftig og rimelig i enhver henseende, fordi man samtidig har draget omsorg for, at der er en, jeg vil ikke bruge udtrykket passende valutareserve, men en valutareserve, som eventuelt kan imødegå et konjunkturuomslag. Jeg tror, at den måde, det er gjort på, har været god og rimelig, og jeg vil stadig understrege, at det har været til gavn, at denne liberalisering har fundet sted, også for arbejderne. Det ærede medlem hr. Krag kunne f. eks. læse i „Social-Demokraten“, at buntmagerforbundets forretningsfører — jeg tror, han hedder Holst — udtalte, at nu sætter man skam sin lid til, at liberaliseringen vil føre til, at priserne går ned, således at der kan blive større beskæftigelse i faget.

Efter at jeg nu har sagt dette, vil jeg gerne tilføje, at jeg deler ganske den højtærede ministers tilfredshed med, at det har været muligt at afskaffe alle rationeringer. Jeg vil sige det samme som det ærede medlem hr. Anker Lau, at det må være et kolossalt administrationsapparat, der kan spares. Mon ikke det ville være af interesse for befolkningen at få oplyst, hvor mange penge der spares ved alle rationeringers ophævelse, ikke blot de rationeringer og restriktioner, der er ophævet i den allerseneste tid.

Jeg kan godt tænke mig, at den højtærede

minister ikke har tallene ved hånden, men jeg henstiller, at de ved passende lejlighed blev oplyst overfor befolkningen. Vi kan vel få oplysningerne i udvalget, men jeg mener, at offentligheden har krav på at få dem. Jeg har lidt med Københavns kommune at gøre, og jeg ved, at rationeringernes ophævelse — Københavns kommune har jo kun haft med uddelingen af rationeringskortene at gøre — alene har sparet Københavns kommune for 800 000 kr. om året. Jeg tror egentlig, at den danske befolkning vil blive forbavset over de store beløb, som stat og kommune hidtil har givet ud til rationeringsordningernes administration, og derfor vil det som sagt ikke være uden interesse for den at få klarhed over, hvad staten nu sparer. De penge, den tid og det besvær, som erhvervene spares for ved rationeringernes ophævelse, er også værd at tage i betragtning.

Den højtærede minister er nu inde på at gå videre med administrationsapparatets forenkling, og det synes jeg man bør følge med levende interesse, og jeg spørger: Kunne man nu ikke eventuelt gå et skridt videre ved at afløse den frie bevillingsudstedelse med fri indførsel over toldstederne? Hvis man kunne det, tror jeg, der kunne spares yderligere, og direktoratet for vareforsyning ville kun blive en meget lille institution, og det ville være et synligt tegn på, at vareforsyningslovens formålsparagraf om, at en tilbagevenden til normale forhold bør tilstræbes, er blevet opfyldt i størst muligt omfang. Jeg understreger, at den paragraf også stammer fra socialdemokraternes regeringsperiode.

Jeg har lov til at sige, at restriktioners og rationeringers afskaffelse har stået på denne regerings dagsorden hele tiden, ikke i form af agitation, men som realiteter, og det er vel ikke helt forkert at sige, at restriktioners og rationeringers afskaffelse er blevet anvendt ret kraftigt, for ikke at sige meget kraftigt, af retsforbundet i dets agitation både overfor erhvervene og overfor befolkningen. Nu tør jeg naturligvis ikke sammenligne det ærede medlem hr. Viggo Starcke med Aladdin med den vidunderlige lampe eller sætte det ærede medlem i forbindelse med ånder, men der var jo en tid, da det ærede medlem hr. Viggo Starckes stemme gik igennem æteren, trængte ind i stuerne til godtfolk og fortalte om, at han havde en lampe, hvorpå der stod retsfor-